

РЕШЕНИЕ

№ 1005

гр. Бургас, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Ж. Темелкова

Членове: Таня Т. Русева М.
Елеонора С. Кралева

при участието на секретаря Стойка Д. Вълкова
като разгледа докладваното от Росица Ж. Темелкова Въззивно гражданско
дело № 20222100501481 по описа за 2022 година

Производството е образувано по постъпила въззивна жалба от
ГДПБЗН –МВР, представлявана от гл.комисар Николай Николов, чрез гл.юр.
Татяна Стойкова против решение №172/27.07.2022г по гр.д.№410/22г на
районен съд –Айтос, с което е осъдена дирекцията да заплати на А. Ш. П.
сумата 825,32лв, представляваща допълнително възнаграждение за 98,38часа
извънреден труд, положен за периода 01.07.2019г -10.07.2020г, на основание
служебно правоотношение между страните, по силата на което ищецът е
заемал длъжност „старши пожарникар“ в РС “ПБЗН“ – Айтос, РД “ПБЗВ“ –
Бургас при ГД“ Пожарна безопасност и защита на населението „ към МВР,
ведно със законната лихва върху сумата, начиная от датата на подаване на
исквата молба – 18.05.2022г до окончателното изплащане, сумата 181,60лв,
представляваща сборно обезщетение за забавено плащане на главницата за
периода от 30.10.2019г до 18.05.2022г, както и разноски в размер на 400лв.
Жалбата е подадена в рамките на преклузивния двуседмичен срок по чл.259,
ал.1 ГПК – решението е връчено на проц. представител на въззивника на
04.08.2022г, а жалбата е входирана в районния съд на 11.08.2022г; отговаря на

изискванията на чл.260, т.1, 2, 3 и 4 ГПК, внесена е дължимата държавна такса. Съдът прецени жалбата за допустима. В нея са изтъкнати доводи за неправилност на атакуваното решение, поради нарушение на материалния закон. Като основен порок се сочи неправилното, според въззивника, субсидиарно прилагане на НСОПЗ към служебното правоотношение на ищеца. Счита, че приложението на общите правила на ЗДСл/ КТ и подзаконовите актове по прилагането му са отклонени с чл.187, ал.9 от ЗМВР, които делегират на министъра на вътрешните работи издаване на подзаконов нор.акт – наредба, с която са определени видовете допълнителни възнаграждения и размерът им. Ищецът има качество държавен служител в системата на МВР – орган по пожарна безопасност и защита на населението и правоотношението с него се регламентира от ЗМВР, който съдържа специални норми, изключващи приложението на общите норми, съдържащи се в КТ. Липсва пряко или непряко препращане към нормите на КТ както в ЗМВР, така и в ЗДСл. В случаите, в които законодателят е преценил, че материята следва да се уреди от КТ, е налице пряко препращане към конкретни правни норми, като са изредени примери в тази насока. Въз основа на законова делегация са приети подзаконови нормативни актове – НРВПО, НОСРЗ, Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, както и наредбите, издадени от министъра на вътрешните работи, въз основа на разпоредбата на чл.179, ал.2 и чл.187, ал.9 ЗМВР и те имат еднакъв предмет на регламентация. За ищецът, в качеството му на държавен служител по чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР се прилагат съответно нормите на този закон и наредбите, приети въз основа на него. За разлика от нощния труд, ограничен до 7 часа в КТ, такова ограничение не е предвидено в ЗМВР и при него нормалната продължителност на работното време през деня и през нощта е еднакво – 8 часа. Това според въззивника е обяснимо с оглед спецификата на работата на служителите по чл.142, ал.1, т. 1 ЗМВР. За служителите в МВР са предвидени, от друга страна, компенсационни механизми, допълнителни материални стимули и нематериални блага, каквито работещите по трудово правоотношение и държавните служители не ползват – имат право да получават допълнителни възнаграждения, извън тези по чл.179, ал.1 и чл.178, ал.1 ЗМВР; имат право на платен год.отпуск в размер на 30 работни дни, допълнителен платен год.отпуск по ден за всяка прослужена година и отпуск за положен до 280 часа годишно извънреден труд до 12 дни;

придобиват право на пенсия по-рано и при пенсиониране трудът им се зачита като първа категория. Счита, че предвиденото в чл.9, ал.2 от НСОПЗ не се прилага за държавните служители по ЗДСл и ЗМВР, превръщането на нощния труд в дневен има за цел да установи дали има положен извънреден труд за отчетния период. Преизчисляването е предвидено с оглед различната продължителност на дневния и нощния труд, което е неприложимо за държавните служители – органи по пожарна безопасност и защита на населението, защото нормалната продължителност на дневния и нощния труд за тях е еднаква и коефициентът на преизчисление би бил 1. Министърът на вътрешните работи има право на преценка дА. да се въведе такъв коефициент за преизчисление или той да отпадне. В подзаконовия нормативен акт, издаден от министъра, за процесния период няма разпоредба, съгласно която се извършва преизчисляване на дневния труд в нощен с коефициент 1,143. Това, според въззивника, не е празнота в нормативната уредба, а означава, че органът, комуто е делегирано правомощия за издава наредба относно полагане и отчитане на труда не е предвидил такъв коефициент. Яснота в този смисъл се внася с изменението на ЗМВР от 2020г, съобразно което нормалната продължителност на нощния труд е 8 часа за 24-часов период. Нормативната уредба в ЗМВР е изчерпателна, намира приложение като специална норма и това изключва приложението на общите норми на КТ.

Дори да се приеме, че се прилага по аналогия общата уредба, уреждаща заплащането на нощния труд на служители по служебно правоотношение в държавната администрация, то там такъв коефициент за преобразуване на нощните часове в дневни не е предвиден.

Вторият съществен порок на обжалваното решение е, че не мотивира извода, на който се основава, че при преизчисляване на положените от служители на МВР часове нощен труд в дневен, на ищеца се дължи възнаграждение като за извънреден труд. По делото липсват доказателства ищецът да е полагал труд извън редовното работно време. Това води до неправилност на съдебния акт, тъй като нормативно основание за заплащане на извънреден труд, извън случаите, когато е положен извън рамките на установеното работно време, няма нито в ЗМВР, нито в КТ.

Моли да се отмени обжалваното решение и да се отхвърлят предявените иски. Моли да присъждане на разноски и прави възражение за прекомерност на адв. възнаграждение на процесуалния представител на ищеца-въззиваем. Прилага списък за разноски.

По делото е постъпил отговор от адв. Билянова, процесуален представител на ищеца А. П., в който жалбата е оспорена като неоснователна. Изложена е правната уредба на процесното правоотношение, касаеща

заплащането на нощния труд и неговото преобразуване в дневен. Счита, че правилно е прието, че след като в подзаконовите нормативни актове на министъра на вътрешните работи, регламентиращи спорната материя не е налице норма, предвиждаща преобразуването на нощните часове труд в дневни, следва да се прилага НСОПЗ-чл.9, ал.2. КТ е нормативен акт от по-висока степен в сравнение със ЗМВР и ЗДСл. Двата закона и наредбите, издадени въз основа на тях уреждат специфични правоотношения, засягащи лицата със статут на държавни служители и служители на МВР. Те могат да регламентират отношения, различни от тези, уредени в КТ, но не така, че да поставят лицата, за които се прилагат в неравнопоставено положение. Те могат да уреждат правоотношенията, насочени към съответните им адресати по по-благоприятен начин, но не и да ги поставят в по-неизгодно положение, което би се получило, ако не се прилага НСОПЗ. Анализът на нормативната уредба - НРВПО, НСОПЗ и НТКТС водят до извод, че преизчислените нощни часове с коефициент 1,143 в дневни се признават за отработени дни, трудов стаж и извънреден труд. Изложени са и доводи във връзка с решение на СЕС от 24.02.2022г по дело С-262/20г. Моли да се отхвърли жалбата, да се потвърди обжалваното решение и да се присъдят разноски.

Бургаският окръжен съд, като взе предвид становищата на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, приема за установено следното:

Предявеният иск е с правно основание чл.178, ал.1, т.3, вр. чл.187, ал.5, т.2 ЗМВР/ в актуалната за исковия период редакция /.

Ищецът А. П. твърди, че в процесния период е полагал труд като държавен служител на длъжността „Старши пожарникар“ в Районна служба „Пожарна безопасност и защита на населението“ – Айтос към Регионална дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ - Бургас, която е на структурно подчинение към Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР. Работил на 24- часови смени, отчитани на тримесечие, като е полагал труд и през нощта. Претендира за осъждане на ответника да му заплати сумата от 574 лв., представляваща дължимо допълнително възнаграждение за 82 часа извънреден труд, за периода от 01.07.2019 г. до 10.07.2020 г., получени при преизчисляване на положения от него нощен труд в дневен с коефициент 1.143, при приложение на чл.9, ал.2 от НСОПЗ, ведно със законната лихва от подаване на исквата молба до окончателното плащане, както и сумата от 50 лв - лихва за забава върху дължимите суми от датата на възникване на задължението – периода от първо число на всеки месец, следващ съответното тримесечие на отчитане на труда до датата на исквата молба. Направено е увеличение на иска по реда на

чл.214 ГПК за главницата на сумата 825,32 лв за положен извънреден труд от 98,38 часа и увеличение на иска за мораторната лихва на сумата 181,60 лв.

В отговора на исковата молба ответникът - Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението” - МВР, чрез процесуалния си представител е оспорил предявените искове като неоснователни.Изложени са подробни съображения ,че липсват основания за преобразуване на положения нощен труд в дневен,налице е позоваване и на решение на СЕС по дело С-262/20г.Моли исковете да бъдат отхвърлени.

Първоинстанционният съд е уважил изцяло предявения иск ,като е изложил мотиви ,че исковият период попада в обхвата на действие на три наредби на министъра на вътрешните работи,които предвиждат възможност държавните служители в МВР да полагат труд през нощта между 22 и 06 часа,като работните часове не следва да надвишават средно 8 на всеки 24-часов период.В тази наредби липсва норма,предвиждаща при сумарно отчитане на работното време отработените часове нощен труд да се преизчисляват с определен коефициент ,каквато е била регламентацията до 2015година.Непредвиждането на такава регламентация обаче не следва да се тълкува като невъзможност или забрана за извършване на посоченото преизчисляване.Тази липса съставлява непълнота в специалната правна уредба ,засягаща правоотношенията на служителите в МВР,която следва да бъде запълнена чрез прилагане на съответните норми от НСОРЗ,в частност чл.9,ал.2.Прилагането субсидиарно на посочената разпоредба е с цел да се избегне поставянето на работещите по служебно правоотношение в по – неблагоприятно и дискриминационно положение в сравнение с работещите по трудово правоотношение.Изложени са и мотиви във връзка с решение на СЕС от 24.02.2022г по дело С-262 ,образувано по преюдициално запитване, отправено от РС – Луковит.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по вА.дността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, а по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата . Ето защо правилността на първоинстанционното решение се проверява само в рамките на оплакванията на въззивника. Бургаският окръжен съд намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Безспорно е по делото, че ищецът е служител в МВР, със статут на държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР, като през процесния период е заемал длъжността „ Старши пожарникар“ в Районна служба “Пожарна безопасност и защита на население“ –гр.Айтос към РД “Пожарна безопасност и защита на населението“-Бургас.Безспорно е също така, че за периода от 01.07.2019 г до 10.07.2020г той е полагал труд на 24-часови смени по график, включително и за времето от 22 часа до 6 часа, като нощният труд е 688 часа /в този смисъл заключението на вещото лице по назначената съдебно-икономическа експертиза/.Вещото лице е дало заключение, че след преизчисление на положения нощен труд в дневен, с коефициент 1,143, той възлиза на 786,38 часа.Разликата между отчетения нощен труд и преизчисления е 98,38 часа, той не е заплатен, а дължимото възнаграждение за положения извънреден труд след преизчислението, е в размер на 825,32 лв.Размерът на мораторната лихва е изчислен от вещото лице на 181,60лв.

Основното възражение във въззивната жалба е, че по отношение на служителите на МВР следва да се прилагат наредбите, издадени от министъра на вътрешните работи, на основание законовата делегация на чл.187, ал.9 ЗМВР, които уреждат реда за организация и разпределяне на работното време, за неговото отчитане и компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурствата , времето за отдых и почивки, а не Наредба за структурата и организацията на работната заплата, тъй като няма непълнота на нормативен акт, която да бъде преодоляна чрез прилагане на НСОРЗ. Другото възражение е, че липсват мотиви на извода, че след направеното преизчисление се кумулира извънреден нощен труд.

Съгласно чл.176 от ЗМВР brutното месечно възнаграждение на държавните служители се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, едно от които е за извънреден труд /чл.178, ал.1, т.3 ЗМВР/. Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно, 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица /чл.187, ал.1 ЗМВР, в редакцията преди изменението с ДВ бр.60 от 2020г/.Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни –подневно ,а за работещите на 8- , 12- или 24-часови смени-

сумарно на тримесечие /чл.187,ал.3 ЗМВР в редакцията преди изменението с ДВ бр.60 от 2020г /. Работата извън редовното работно време от 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечие –за служителите ,работещи на смени, чрез заплащане с 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение /чл.187, ал.5, т.2, вр. ал.6 ЗМВР в редакцията преди изменението с ДВ бр.60 от 2020г/. Разпоредбата на чл.143,ал.1 КТ съдържа дефиниция на понятието“извънреден труд“- това е трудът, който се полага от работника, със знанието и без противопоставянето на работодателя, извън установеното за него работно време. В чл.50а от ЗДСл е посочено ,че извънреден е трудът ,който се полага от държавния служител, извън установеното за него работно време, освен в случаите на чл.50 ЗДСл, въз основа на мотивирана писмена заповед на органа по назначаването.В ал.2 на същия законов текст е налице препращане към КТ относно допустимостта, продължителността, отчитането и заплащането на извънредния труд. При преценката дали служителят/работникът е положил извънреден труд се изхожда от нормалната продължителност на работното време. Безспорно ищецът има качество държавен служител –полицейски орган по смисъла на чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР. Чл.187,ал.3 МВР, в редакцията преди изменението с ДВ бр.60 от 2020г, е предвидил, че при работа на смени е възможно полагане на труд през нощта между 22 часа и 6 часа,като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Анализът на тази разпоредба сочи,че посочените 8 часа нощен труд са максимално допустимите, но не и че това нормалната продължителност на работното време през нощта.Това е така ,тъй като законодателят е използвал термина „средно 8 часа“ за всеки 24-часов период. Аргумент в подкрепа на това е , че след изменението на ЗМВР, чл.187,ал.1/ДВ бр.60/2020г/ вече нормативно е определена нормалната продължителност на работното време през нощта на 8 часа. Ето защо съдът не споделя тезата на въззивника ,че нормалната продължителност на работното време през нощта за държавните служители –полицейски органи е 8 часа и е равна на нормалната продължителност на дневното работно време, а счита, че в ЗМВР/ до изменението му през 2020г/ не е фиксирана такава нормална продължителност на работното време през нощта. За процесния период са действали две наредби на министъра на вътрешните работи - Наредба № 8121з-776/ 29.07.2016 г. и Наредба №8121з-31 от 07.01.2020г, като само

наредбата, действала в предходен период- от 2014г съдържа правило, че при сумирано отчитане на отработеното време, общият брой часове нощен труд се умножава по коефициент 0,143, като полученото число се събира с общия брой отработени часове през отчетния период. Следва да се отбележи, че редът и начинът на отчитане на работното време, при сумирано такова, не е уреден в КТ , ЗМВР или ЗДСл, а е предмет на подзаконова нормативна уредба. По отношение на работещите по трудови правоотношения това става чрез НСОРЗ и Наредбата за работното време, почивките и отпуските /НРВПО/. Чл.9а, ал.4 от последната предвижда, че когато се полага нощен труд, сборът от работните часове по графика на работника или служителя по ал. 3 се изчислява след превръщане на нощните часове в дневни за смените с 4 и повече от 4 часа нощен труд, с коефициента по [чл. 9, ал. 2 от НСОРЗ](#). Съответно [чл. 9г от НРВПО](#) предвижда отработените часове от работника/служителя, които в края на периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, са повече от часовете, определени съгласно чл. 9б, да се отчитат за извънреден труд по реда на [чл. 149 от КТ](#) пред инспекцията по труда. Съгласно [чл. 9, ал. 2 от НСОРЗ](#), при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за поддневно отчитане на работното време за съответното работно място. Тъй като според КТ нормалната продължителност на дневното работно време е 8 часа, а на нощното- 7 часа, то отношението между двете величини формира коефициент 1, 143. Подзаконовите нормативни актове, издадени на основание законовата делегация на чл.187,ал.9 от ЗМВР, с изключение на наредбата от 2014г, не съдържат регламентация, аналогична на тази в подзаконовите нормативни актове, издадени по КТ и по –конкретно НСОРЗ. С оглед на коментираната по-горе липса на законова норма, уреждаща нормалната продължителност на работното време през нощта за държавните служители, вкл.и тези по чл.142,ал.1,т.1 ЗМВР, то настоящият състав намира, че за неуредените случаи следва да се приложат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта-чл.46,ал.2 ЗНА.В случая става дума за непълнота, а не за празнота на законов акт, както изрично е посочено в цитираната разпоредба на Закона за нормативните актове. След като е безспорно ,че полицейските служители са държавни

служители, то за неуредените случаи в ЗМВР следва да се приложи общия ЗДСл. Съгласно принципните разяснения, дадени в т.23 на ТР №6/06.11.2013г на ОСГТК на ВКС, в МВР има служители, назначени по трудови договори и такива по служебно правоотношение, като тези от втората група са държавни служители по смисъла на ЗДСл и общият закон намира субсидиарно приложение по отношение на тях.Обратното би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР по отношение на другите държавни служители, а също и спрямо работниците и служителите, работещи по трудови правоотношения. Макар в действащия ЗМВР да няма законова делегация, препращаща към общия Закон за държавния служител /подобно на пар.1а-нов –ДВ,бр.69/2008г,отм.-ДВ-бр.88/2010г от ДР на отменения ЗМВР/, доколкото няма изрично уредено нещо друго, ЗДСл намира субсидиарно приложение. Съобразно разпоредбата на чл.67,ал.3 от ЗДСл, минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерите на допълнителните възнаграждения по ал. 7, т. 1 – 5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство.Чл.50а, ал.2 от ЗДСл също препраща към КТ, относно продължителността, отчитането и заплащането на извънредния труд.При липсата на нормативно уредена нормална продължителност на работното време през нощта за полицейските служители през исковия период, следва да се приеме за такава посочената в чл.140,ал.1 КТ -7 часа при 5-дневна работна седмица.В цитираните във въззивната жалба на ответната страна наредби на министъра на вътрешните работи безспорно липсва правило, съобразно което отработените часове нощен труд се превръщат в дневни, при сумарно изчисляване на работното време.Тъй като размерите на допълнителните възнаграждения не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство и при липса на изрична уредба в наредбите ,издадени от министъра на вътрешните работи, при наличието на непълнота на уредбата, следва да намери приложение Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Съгласно разпоредбата на чл.9,ал.2 от цитирания нормативен акт, при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно

място, т.е.приложимият коефициент е 1,143. Възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в системата на МВР в неравностойно положение спрямо работниците по трудово правоотношение и другите държавни служители, чийто правоотношения се регламентират от КТ и ЗДСл. При трудово правоотношение и сумирано изчисляване на работно време, работодателят отчита работното време на конкретния работник или служител в края на отчетния период - в случая на тримесечие. В случай, че нормата работно време за този период е надвишена, ще се отчете извънреден труд - часовете, получени над определената норма часове (след превръщането на нощните часове в дневни по реда на [чл. 9, ал. 2 НСОПЗ](#)), са извънреден труд. Това е изрично предвидено в чл.9г от НРВПО. Поради това съдът намира за неоснователно възражението в жалбата, че Наредбата за структурата и организацията на работната заплата не намира приложение по отношение на държавните служители в МВР и че след превръщането на нощните часове в дневни не се кумулира извънреден труд.

Съдът намира, че горните изводи не се променят след постановяване на решение на СЕС от 24.02.2022г по дело С-262/20, образувано по преюдициално запитване, отправено от РС –Луковит. В него е прието, че чл.8 и чл.12, буква а/ от Директива 2003/88ЕО не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда ,че нормалната продължителност на нощния труд за работници в публичния сектор е по-кратка от нормалната продължителност на труда през деня.Съдът е приел,че във всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволят да се компенсира особената тежест на нощния труд.В националното законодателство изобщо не съществува до 2020г /вкл. и през исковия период/ норма, определяща нормалната продължителност на нощния труд на държавните служители в системата на МВР, така, че отговорът на този въпрос не променя становището на настоящия състав.В тази връзка са изложени мотиви в решението. От друга страна, предвиденото заплащане на нощния труд от 0,25 лв за всеки отработен час и ободряващи напитки, според съдът, не може да компенсира особената тежест на нощния труд, по смисъла, вложен в решението на СЕС. Следва да се има предвид, че посочената ставка е определена и в чл.8 от НСОПЗ , и работниците по трудово правоотношение също получават допълнително

възнаграждение в този размер за всеки отработен час нощен труд, което води до извод, че в това отношение е налице равно третиране между държавните служители в МВР и работещите по трудово правоотношение. Остава обаче различното третиране на двете категории лица по отношение на преобразуването на нощните часове в дневни. Това означава, че посоченото допълнително заплащане от 0,25 лв на час не съставлява компенсаторен механизъм за служители в МВР по начин, различен от прилагания за работещите по трудово правоотношение. Налага се извод за липсата на такъв механизъм за гарантиране на защитата на здравето и безопасността на служителите в МВР, с оглед по –голяма продължителност на нощния труд. Останалите посочени от въззивника придобивки- ранно пенсиониране, по-дълъг платен годишен отпуск, допълнителни възнаграждения определени със закон или акт на МС и др. съдът не счита като такива, компенсиращи конкретно тежестта на полагания нощен труд. По отношение на приетото от СЕС ,че чл.20 и 31 от ХОПЕС допускат определената в законодателството на държава –членка нормалната продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, вкл. полицаи и пожарникари, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна с тази цел, следва отново да се има предвид, че до 2020г няма определена нормална продължителност на нощния труд за полицаите, такава е определена по-късно. Изложените доводи от въззивника за специфичния характер на работа на служителите в МВР, с което се обосновава различното третиране не могат да бъдат възприети като обективен и разумен критерий, свързан с допустима от закона цел за неприлагане на преобразуването на часовете положен нощен труд в дневен. Това е така, тъй като посочените по-горе придобивки са свързани именно със специфичния характер на длъжността. Показателно е, че до м.август 2016г наредбите на министъра на МВР са предвиждаА. такава преобразуване и отпадането му след този момент не е обосновано с никаква допустима от закона цел. Но дори да се приеме, че такава е налице, както бе посочено по –горе в полза на служителите в МВР не са предвидени мерки за защита за компенсиране на особената тежест на положения нощен труд. Съдът има задължение да тълкува националното право във възможно

най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне да разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел-т.79 от решението на СЕС.

Ето защо, предявеният иск за главницата се явява основателен и доказан в претендиращия размер, поради което следва да бъде уважен изцяло, ведно с акцесорните претенции за присъждане на мораторна и законна лихви върху главницата, начислени съответно за периода до и след подаването на исковата молба.

Предвид горното, Бургаският окръжен съд намира въззивната жалба за неоснователна, а обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, с горните мотиви.

При този изход на делото на въззивника не се дължат разноски. На основание чл.78, ал.3 ГПК въззивникът следва да заплати на въззиваемия разноските за въззивната инстанция в размер на 300,50 лв., съобразно приложения договор за правна защита и съдействие. Основателно е възражението на въззивника за прекомерност на възнаграждението, с правно основание чл.75, ал.8 ГПК, тъй като съобразно разпоредбата на чл.7, ал.2, т.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният размер на адв.възнаграждение, съобразено с фактическата и правна сложност на спора, е в посочения по-горе размер.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 172 от 27.07.2022г. по гр.д.№ 410/2022, на РС- Айтос.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“-МВР, адрес: гр.София, ул.,Пиротска“ №171-А, да заплати на А. Ш. П., ЕГН ***** от гр.А., ул. „М.“ № * сумата от 300,50 лв., представляваща разноски - адвокатско възнаграждение за въззивното

производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____